

Arrest

nr. 340 095 van 27 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 6 maart 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 februari 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 november 2025.

Gelet op de beschikking van 18 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 februari 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de verzoekende partij op 20 februari 2025 naar Duitsland werd overgebracht met het oog op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Aangezien reeds uitvoering werd gegeven aan de bestreden beslissing, blijkt niet dat de verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij de vernietiging ervan.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe een verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 19 november 2025 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Met verwijzing naar artikel 29, § 3 van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013) stelt zij dat zij een belang behoudt bij het beroep tot nietigverklaring, aangezien zij gedwongen werd verwijderd van het grondgebied.

De Raad merkt op dat de bestreden akte twee beslissingen bevat: een beslissing tot weigering van verblijf en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het staat niet ter discussie dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten uitvoering heeft gekregen, aangezien de verzoekende partij het Belgische grondgebied heeft verlaten en werd overgebracht naar Duitsland waar zij, tijdens de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming, mag verblijven. Door te duiden dat zij gedwongen werd verwijderd toont de verzoekende partij niet aan dat zij nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van een verwijderingsbeslissing die reeds uitvoering kreeg.

Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf die is vervat in de bestreden akte moet worden aangegeven dat dit een beslissing is waarbij wordt vastgesteld welk land, volgens de regels die zijn vastgelegd in de verordening nr. 604/2013, verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat door de verzoekende partij werd ingediend. De doelstelling van voormelde verordening bestaat erin, om door snel vast te stellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, een daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van internationale bescherming te waarborgen en verzoeken om internationale bescherming zo snel als mogelijk te kunnen behandelen. Een vreemdeling die in de Europese Unie een verzoek om internationale bescherming indient heeft er immers alle belang bij dat zo snel mogelijk een beslissing inzake dit verzoek wordt genomen. De verordening nr. 604/2013 is gesteund op de premisse dat alle erdoor gebonden landen de Europese regelgeving omtrent de behandeling van beschermingsverzoeken en de grondrechten en de beginselen die zijn opgenomen in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 toepassen en het non-refoulementbeginsel respecteren. Er kan bijgevolg niet zomaar worden aangenomen dat de verzoekende partij, bijna een jaar nadat zij werd overgebracht naar Duitsland, nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van een beslissing waarbij werd beslist dat de Duitse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar beschermingsverzoek. Er mag immers worden aangenomen dat de Duitse autoriteiten, gelet op het tijdsverloop, de behandeling van het beschermingsverzoek reeds hebben opgestart en hierbij de Europese regelgeving ter zake respecteren.

Hoewel de voor de verzoekende partij optredende raadvrouw verklaart dat haar cliënte nog in Duitsland is en dat de autoriteiten in dat land nog geen beslissing namen aangaande het ingediende verzoek om internationale bescherming, dient te worden vastgesteld dat zij geen enkel stuk neerlegt ter onderbouwing van deze beweringen. Daar de verzoekende partij, gelet op de beschikking van 3 november 2025, wist dat haar belang bij het beroep in vraag werd gesteld, mocht worden verwacht dat zij stukken zou aanbrengen ter ondersteuning van haar standpunt dat zij nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van een beslissing, die ertoe zou leiden dat de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming verdere vertraging zou oplopen.

Verder maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat er ernstige problemen zijn bij de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming in Duitsland of dat haar opvang in dat land niet deugdelijk is. Gevraagd of de verzoekende partij effectief wordt geconfronteerd met een incorrecte behandeling door de Duitse autoriteiten – hetgeen zij, in haar verzoekschrift, stelde te vrezen – verklaart de voor haar optredende raadvrouw hiervan geen kennis te hebben. Indien de verzoekende partij werkelijk ernstige problemen zou hebben en contacten onderhoudt met een advocaat in België kan nochtans worden verwacht dat zij hiervan melding zou hebben gemaakt en bewijzen zou aanbrengen.

Het enkele feit dat de vader en de broers van de verzoekende partij in België verblijven leidt niet tot het besluit dat zij een belang heeft bij de vernietiging van de in casu bestreden beslissing tot weigering van verblijf. Het verzoek om internationale bescherming dat de verzoekende partij indiende heeft immers niet tot doel om een gezinsvorming in België tot stand te brengen, maar vereist dat wordt onderzocht of zij een internationale beschermingsstatus behoeft. Het is, zoals reeds gesteld, in het belang van de verzoekende partij dat hieromtrent snel een standpunt wordt ingenomen en haar raadvrouw houdt ter zitting voor dat de Duitse autoriteiten de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming reeds hebben aangevat. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat de verzoekende partij een belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf omdat zij een andere doelstelling wenst te bereiken dan deze die wordt nagestreefd door het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij enig voordeel kan putten uit de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf. Een behandeling van haar verzoek in België kan er immers niet toe leiden dat sneller een beslissing aangaande deze aanvraag wordt genomen of dat zij in een meer gunstige situatie wordt geplaatst, dit te meer daar de Nederlandse Raad van State oordeelde dat er in België ernstige problemen zijn aangaande de opvang van verzoekers om internationale bescherming (RvS NL 23 juli 2025, 202404274/1/V3).

Indien de Raad het belang bij een beroep, gelet op feitelijke wijzigingen in de situatie van de verzoekende partij, in vraag stelt dan komt het toe aan deze partij, die een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces dient te betonen, om de vereiste verduidelijkingen te verschaffen, zodat kan worden vastgesteld dat zij effectief nog doet blijken van een belang, zoals bepaald in artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In casu kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat zij effectief nog een actueel en zeker belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat geen elementen werden aangebracht die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds werd aangegeven in de beschikking van 3 november 2025.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK